

สิ่งที่ GILLETTE ทิ้งไว้เบื้องหลัง

(ในสายตาของผู้ที่ออกเดินทางอีกครั้ง)

“คลินิกรักษาผู้ป่วย ชุมชนแห่งการดูแลระดับประครองผู้คน”

I. สิ่งที่ยังเหลืออยู่

ผมอยู่ในห้องนันทนาการ ห้องที่เปิดให้ผู้ป่วยได้พักผ่อนยามบ่าย สิบนุหรี พุดคุยกัน — และเปิดให้พวกเราผู้ติดตาม ที่รอพาคนป่วยของเรากลับบ้าน

ผมไม่ได้รู้สึกอึดอัด แต่ผมเฝ้าสังเกต: ว่าคนคนหนึ่งกลายเป็นคนเปราะบางได้อย่างไรภายในความเจ็บป่วย ซึ่งบ่อยครั้งทำให้พิการและไม่มีทางหนี ความเจ็บป่วยที่ไม่ดูอายุของใคร

มีผู้ชายห้าคนและผู้หญิงหนึ่งคน ทุกคนนั่งอยู่บนรถเข็น พวกเขาหันมาหาผมและเริ่มถามว่าผมอายุเท่าไร ทำงานอะไร ดูแลเรื่องอะไร มีอาชีพที่รักคืออะไร และสุดท้ายพวกเขาก็อยากรู้ว่าผมคิดอย่างไรกับคำถามบางเรื่องเกี่ยวกับการเมืองและศาสนา และกับบุคคลสาธารณะบางคน

ดวงตาของพวกเขาดับมิด เป็นดวงตาของคนที่ยิ่งแค่รอดูแสงไฟดับลง แต่ผม แสงไฟนั้นกลับจุดมันขึ้นมาอีกครั้ง

มันคือวิธีที่ผมอยู่กับผู้คน: ทำให้พวกเขายิ้ม ผมไม่ใช่นักแสดง ไม่ใช่ตัวตลกประจำคลินิก — เป็นเพียงผู้ชายคนหนึ่งเหมือนคนอื่น ๆ อีกมาก แต่ไม่ได้ธรรมดาเหมือนชนมบั้ง

แล้วพวกเขาก็ขอให้ผมเล่าเรื่องสักเรื่อง และตรงนี้ผมต้องซื้อตรงกับผู้อ่าน: เรื่องที่ผมเล่าไม่ใช่มุกตลกสุภาพ และผมคงไม่เล่ามันในที่อื่นใด แต่ที่นั่น ในห้องนั้น การอนุญาตให้หัวเราะกับสิ่งที่ชีวิตได้พรากไปจากพวกเขาเป็นสิทธิ์ของพวกเขาที่จะมอบให้กับตัวเอง และพวกเขาก็ขอมันจากผม ผมจึงเล่าตามที่มันเป็น เพราะการขัดเกลามันจนสะอาดหมดจดก็เท่ากับทรยศพวกเขา

ขอเล่าให้ฟัง — ผมพูด — เรื่องผู้ชายคนหนึ่งบนรถเข็น ไม่มีแขนและไม่มีขา ที่วันหนึ่งตอบประกาศบนเว็บไซต์หาคู่

และถ้าใครไม่ยิ้ม ผมพูดเสริม มันก็ไม่ใช่ความผิดของผม: มันแค่หมายความว่าวันนี้ไม่ใช่วันของเขา

หญิงร่ำรวยมากคนหนึ่ง อายุมากแล้ว — ราวแปดสิบ — โดยมีหลานสาววัยสี่สิบห้าคอยช่วยกำลังหาสามี แต่หลังจากทุกสิ่งที่ชีวิตสอนเธอมา เธอรู้ชัดว่าต้องการผู้ชายแบบไหน: คนที่ไม่มีวันลงไม้ลงมือ คนที่อยู่ติดบ้าน และ — ขอฟุดอย่างนี้ — ผู้ชายที่มีสัดส่วนอันใจกว้าง

มีเสียงเคาะประตู เธอพบผู้ชายคนนี้อยู่ตรงหน้า บนรถเข็น ไม่มีแขนและไม่มีขา แต่หนุมและรูปงาม มาสมัครตามประกาศ

เธอสัมผัสภาษาของเขา

เธออยากได้ผู้ชายที่ไม่มีวันลงไม้ลงมือ: และเขาไม่มีแขน คะแนนแรกเป็นของเขา

เธออยากได้คนที่รักบ้าน เจียบสงบ: และเขาไม่มีขา นั่งอยู่บนเก้าอี้ คะแนนที่สองเป็นของเขา

และสุดท้ายเธอบอกเขาว่าเธอต้องการผู้ชายที่ขงใหญ่ และเขาก็ตอบอย่างจริงจังที่สุดว่า: “คุณนายครับ... แล้วคุณคิดว่าผมเคาะประตูด้วยอะไรล่ะครับ?”

ถึงตอนนั้นผู้ชายทั้งห้าคนก็ระเบิดเสียงหัวเราะออกมา และหยุดไม่ได้ แต่ผู้หญิงคนนั้นยังคงนิ่ง ไม่แสดงสีหน้าใด ๆ และความสนใจทั้งหมดของผมนักก็พุ่งไปที่เธอ

สำหรับเธอ ผมไม่มีฉบับที่สอง ผมไม่ได้เตรียมอะไรไว้เลย แต่แล้วแรงบันดาลใจก็แวบเข้ามา: ผมบอกเธอว่า ถ้าเธอต้องการ ผมจะให้เบอร์โทรศัพท์ของผู้สมัครคนนั้นกับเธอ ดวงตาของเธอเป็นประกาย เธอยิ้ม และพูดว่า: ค่ะ ค่ะ

ผมได้รอยยิ้มจากเธอมาแล้ว ผมบรรลุเป้าหมายแล้ว มันคือทั้งหมดที่หลงเหลืออยู่จากช่วงเวลานั้น — และมันก็เพียงพอ

เมื่อผมออกจากสถานพยาบาล ทุกคนถามผมว่าจะกลับมาอีกเมื่อไร และผมมีเรื่องอื่นอีกไหม

II. ปัจฉิมบท

ผู้คนเชื่อว่าสิ่งที่หลงเหลืออยู่คือแฟ้มประวัติการรักษา फिल्मเอกซเรย์ การบำบัดที่ต้องทำต่อที่บ้าน หรือเบอร์โทรศัพท์ที่จดไว้อย่างรีบร้อนบนเศษกระดาษ

พวกเขาเข้าใจผิด

เมื่อคนคนหนึ่งออกจากสถานพยาบาล เขาแทบไม่ได้นำสิ่งใดที่ใช้รักษาเขาดิดตัวไปเลย

เขานำผู้คนติดตัวไป

เขานำเสียงต่าง ๆ ติดตัวไป

กิจวัตร

ทางเดิน

ตารางเวลา

ใบหน้าที่ตลอดหลายสัปดาห์ หรือหลายเดือน ได้กำหนดจังหวะเวลาในชีวิตของเขา

การแพทย์อยู่ในหोजดหมายเหตุ

ความทรงจำเดินไปอีกเส้นทางหนึ่ง

และความทรงจำนั้นเองคือสิ่งที่ผมอยากพูดถึง

III. หน้าผู้เขียน

ผลงานนี้ไม่ได้ถูกว่าจ้างให้เขียน

ไม่ได้ถูกขาย

ไม่ได้ถูกสร้างขึ้นเพื่อการค้า

มันถูกเขียนขึ้นเพื่อเป็นประจักษ์พยานถึงคุณค่าของการฟื้นฟู ศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ และ
ความสัมพันธ์ระหว่างผู้คน

ค่าตอบแทนเดียวที่ขอคือหนึ่งดอลลาร์เชิงสัญลักษณ์ — ไม่ใช่เป็นค่าผลงาน แต่เป็นประจักษ์
พยานถึงความมุ่งมั่นร่วมกันต่อวัฒนธรรมแห่งการดูแล ความหวัง และความรับผิดชอบ

Ferdinando